U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci navrhovatele: **J. S.** zastoupeného JUDr. Marií Karasovou, advokátkou se sídlem Úvoz 39, Brno, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, ve věci návrhů na obnovu řízení původně vedených u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 Afs 23/2008 a sp. zn. 8 Afs 124/2005,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. Na 50/2009 a sp. zn. Na 52/2009 **se spojují** ke společnému projednání a rozhodnutí. Věc bude nadále vedena pod sp. zn. Na 50/2009.

II. Návrhy **se odmítají.**

III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 14. 3. 2008, čj. 8 Afs 23/2008 - 69, odmítl pro opožděnost [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] kasační stížnost navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2007, čj. 30 Ca 144/2006 - 45, jímž krajský soud zamítl žalobu navrhovatele proti rozhodnutí odpůrce ze dne 10. 1. 2003, čj. FŘ-110/163a/02-0107. Navrhovatel napadl usnesení Nejvyššího správního soudu ústavní stížností, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 1. 7. 2008, sp. zn. I. ÚS 1240/08, odmítl jako zjevně neopodstatněnou.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 6. 2006, čj. 8 Afs 124/2005 - 160, zamítl [§ 110 odst. 1 s. ř. s.] kasační stížnost navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2005, čj. 30 Ca 90/2003 - 83, jímž krajský soud zamítl žalobu navrhovatele proti rozhodnutí odpůrce ze dne 10. 1. 2003, čj. FŘ-110/163c/02-0107. Navrhovatel napadl rozsudek Nejvyššího správního soudu ústavní stížnosti, o níž Ústavní soud dosud nerozhodl.

Navrhovatel podal u Nejvyššího správního soudu dne 23. 2. 2009 a dne 25. 2. 2009 návrhy na obnovu řízení u Nejvyššího správního soudu, skončených usnesením ze dne 14. 3. 2008, čj. 8 Afs 23/2008 - 69, a rozsudkem ze dne 24. 6. 2006, čj. 8 Afs 124/2005 - 160.

Návrhy odůvodnil tím, že Ústavní soud nálezem ze dne 1. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 705/06, zrušil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2006, čj. 8 Afs 123/2005 - 160, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2005, čj. 30 Ca 89/2003 - 85 a rozhodnutí odpůrce ze dne 10. 1. 2003, čj. FŘ-110/163b/02-0107. Ústavní soud konstatoval, že těmito rozhodnutími bylo porušeno základní právo

navrhovatele garantované článkem 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a současně vyslovil, že se daňová kontrola, předcházející vydání napadeného rozhodnutí odpůrce, uskutečnila v rozporu se zákonem, resp. přinejmenším některé skutečnosti byly zjištěny v rozporu se zákonem.

Navrhovatel v návrzích na obnovu řízení zdůraznil, že předmětem daňové kontroly, zmíněné Ústavním soudem, byla zdaňovací období let 1994 až 1997. Jednotlivé platební výměry, vydané v rámci tohoto daňového řízení, byly vydány na základě stejných indicií a ve svých závěrech se vzájemně prolínají. Nález Ústavního soudu je podle navrhovatele novým aspektem, který se vztahuje k celému daňovému řízení, a navrhovatel jej nemohl v řízení před krajským soudem uplatnit. Potenciál příznivějšího výsledku obnovených řízení navrhovatel dovozoval ze skutečnosti, že Ústavní soud zaujal stanovisko k nezákonnosti celé daňové kontroly. Z těchto důvodů se navrhovatel domáhal povolení obnovy řízení a navrhl, aby Nejvyšší správní soud po jejím povolení zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 26. 7. 2007, čj. 30 Ca 144/2006 - 45 a ze dne 6. 6. 2005, čj. 30 Ca 90/2003 83, a rozhodnutí odpůrce ze dne 10. 1. 2003, čj. FŘ-110/163a/02-0107 a ze dne 10. 1. 2003, čj. FŘ-110/163c/02-0107.

Nejvyšší správní soud, s ohledem na souvislost obou návrhů na obnovu řízení, spojil věci ke společnému projednání a rozhodnutí (§ 39 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se před samotným posouzením návrhů zabýval jejich přípustností. Návrhy nejsou přípustné.

Institut obnovy řízení je upraven v § 111 a násl. s. ř. s. V nyní posuzované věci je relevantní především § 114 s. ř. s., obsahující taxativní výčet věcí, v nichž lze podat návrh na obnovu řízení. Podle § 114 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s. je obnova řízení přípustná jen proti rozsudku vydanému v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu a ve věcech politických stran a politických hnutí. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení není obnova řízení přípustná proti rozhodnutí o kasační stížnosti. Je tedy zřejmé, že obnova řízení není přípustná ani v nyní posuzovaných věcech (srov. také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, čj. Na 50/2005 - 25, č. 1316/2007 Sb. NSS). Pouze na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že racionalita této úpravy se opírá o subsidiaritu soudní ochrany. Objeví-li se nové skutečnosti, odůvodňující obnovu řízení, je na místě využít tohoto institutu především v rámci správního řízení.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů návrhy na obnovu řízení odmítl [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byly-li návrhy odmítnuty.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu